

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE

(Camera a treia)

26 martie 2014

Cauza F-8/13

CP

împotriva

Parlamentului European

„Funcție publică — Funcționar — Șef de unitate — Perioadă de probă — Neconfirmarea în funcția de șef de unitate — Repartizare într-o altă funcție decât de conducere — Norme interne ale Parlamentului European”

Obiectul: Acțiune introdusă în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA potrivit articolului 106a din acesta, prin care CP solicită, pe de o parte, anularea deciziei din 23 martie 2012 prin care Parlamentul European nu l-a confirmat în funcția de șef de unitate, precum și, pe de altă parte, repararea prejudiciilor suferite ca urmare a nelegalității acestei decizii

Decizia: Anulează decizia din 23 martie 2012 prin care Parlamentul European nu l-a confirmat pe CP în funcția de șef de unitate și l-a transferat într-un post la Direcția Generală „Politici interne ale Uniunii”. Respinge în rest acțiunea. Parlamentul European suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligat la suportarea cheltuielilor de judecată efectuate de CP.

Sumarul hotărârii

1. Acțiune introdusă de funcționari — Acțiune îndreptată împotriva deciziei de respingere a reclamației — Efect — Sesizarea instanței cu privire la actul contestat — Condiție — Motivare a deciziei de respingere care trebuie să coincidă cu actul contestat (Statutul funcționarilor, art. 90 și 91)

2. Funcționari — Organizarea serviciilor — Repartizarea personalului — Schimbare a repartizării — Puterea de apreciere a administrației — Limite — Interesul serviciului — Schimbare a repartizării într-o altă funcție decât una de conducere, de șef de unitate, care nu s-a dovedit corespunzătoare — Admisibilitate [Statutul funcționarilor, art. 7 alin. (1) și art. 51]

3. *Funcționari — Post vacant — Ocupare prin transfer intern — Perioadă de probă — Stabilire a unui program de acțiune în caz de dificultăți întâmpinate de funcționar — Obligația de participare a persoanei interesate la elaborarea programului — Obligația administrației de a acționa prompt de la apariția dificultăților*

(Statutul funcționarilor, art. 21 și 21a; reglementarea internă a Parlamentului European privind confirmarea în funcțiile de șef de unitate, de director și de director general)

4. *Funcționari — Post vacant — Ocupare prin transfer intern — Perioadă de probă — Stabilire la începutul perioadei de evaluare a obiectivelor care trebuie atinse — Nerespectare — Consecință — Controlul evaluării*

(Statutul funcționarilor, art. 43; reglementarea internă a Parlamentului European privind confirmarea în funcțiile de șef de unitate, de director și de director general)

5. *Funcționari — Principii — Dreptul la apărare — Obligația de audiere a persoanei interesate înainte de adoptarea unui act care o lezează — Conținut — Aplicare în cazul măsurilor de schimbare a repartizării*

[Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 41 alin. (2)]

6. *Funcționari — Organizarea serviciilor — Repartizarea personalului — Schimbare a repartizării — Puterea de apreciere a administrației — Obligația de solitudine care incumbă administrației — Luarea în considerare a intereselor agentului vizat — Control jurisdicțional — Limite*

[Statutul funcționarilor, art. 7 alin. (1)]

1. Concluziile în anulare îndreptate, din punctul de vedere formal, împotriva respingerii unei reclamații au drept efect sesizarea Tribunalului Funcției Publice cu privire la actul în raport cu care a fost adresată reclamația atunci când acestea, în sine, sunt lipsite de conținut autonom.

Cu toate acestea, ținând seama de însuși scopul său, care este de a permite administrației să își reconsidere decizia, procedura precontencioasă prezintă un caracter evolutiv, astfel încât, în sistemul căilor de atac prevăzut la articolele 90 și 91 din statut, administrația poate, chiar dacă respinge reclamația, să fie în situația să modifice motivele pe baza cărora a adoptat actul contestat. Totuși, ceea ce se examinează este legalitatea actului inițial care lezează, analiza efectuându-se în raport cu motivarea cuprinsă în decizia de respingere a reclamației, atunci când motivarea care figurează în decizia de respingere a reclamației urmărește numai să răspundă la aceasta.

(a se vedea punctele 18 și 21)

Trimitere la:

Curte: 17 ianuarie 1989, Vainker/Parlamentul, 293/87, punctul 8

Tribunalul de Primă Instanță: 6 aprilie 2006, Camós Grau/Comisia, T-309/03, punctul 43

Tribunalul Uniunii Europene: 9 decembrie 2009, Comisia/Birkhoff, T-377/08 P, punctele 55-60

Tribunalul Funcției Publice: 15 decembrie 2010, Angulo Sánchez/Consiliul, F-67/09, punctul 70; 28 martie 2012, BD/Comisia, F-36/11, punctul 47

2. Autoritatea împuternicită să facă numiri își întemeiază direct pe articolul 7 alineatul (1) din statut competența de schimbare a repartizării funcționarilor în interesul serviciului, fără ca această competență să fie subordonată adoptării unor norme de executare, și ar fi contrar acestui interes să fie menținut într-un post de conducere un funcționar care, prin ipoteză, nu ar fi făcut dovada unei competențe adecvate pentru a-l ocupa.

În consecință, autoritatea menționată se poate întemeia direct pe articolul 7 alineatul (1) din statut pentru a schimba repartizarea unui șef de unitate care nu a avut rezultate corespunzătoare într-o altă funcție decât de conducere.

Pe de altă parte, articolul 51 din statut nu este de natură să repună în discuție cele ce precedă. Acest articol vizează, așadar, situația particulară a unui funcționar care, pe baza mai multor rapoarte de evaluare consecutive, dă dovadă de incompetență profesională și riscă în acest mod o concediere, o retrogradare sau o încadrare într-o grupă de funcții inferioară cu sau fără menținerea gradului. El are astfel legătură cu o situație diferită de cea a unui șef de unitate căruia nu i se aplică una dintre aceste măsuri în caz de incompetență.

(a se vedea punctele 31-33)

3. Norme interne ale unei instituții potrivit cărora evaluatorii și funcționarul aflat în perioadă de probă stabilesc programul de acțiune în cadrul unei reuniuni trebuie interpretate în lumina principiului ierarhic al cărui conținut este precizat de articolele 21 și 21a din statut și în temeiul căruia superiorul are în mod normal competența de a-și impune voința față de subordonați. Astfel, în caz de dezacord, decizia privind conținutul programului de acțiune incumbă evaluatorului final. Totuși, participarea funcționarului vizat la elaborarea programului de acțiune se justifică prin necesitatea ca acest program să ia în considerare în mod adecvat dificultățile sale și să răspundă la necesitățile sale. Prin urmare, programul de acțiune nu își poate îndeplini rolul dacă funcționarului menționat nu i s-a dat posibilitatea de a lua parte la adoptarea sa. În cazul în care astfel de norme interne nu se limitează să prevadă că funcționarul vizat este ascultat, ci îl asociază evaluatorilor în elaborarea programului de acțiune, aceasta trebuie calificată ca fiind esențială. Această formalitate nu este respectată dacă programul de acțiune este stabilit de evaluatori și apoi doar comunicat funcționarului după ce a fost decis de aceștia.

În plus, chiar dacă normele interne prevăd că procedura care conduce la stabilirea unui program de acțiune poate fi inițiată în orice moment, rezultă din normele respective că programul nu poate fi stabilit *in extremis*. Astfel, ele arată că procedura care conduce la stabilirea unui program de acțiune în timpul perioadei de probă trebuie începută fără întârziere în caz de dificultăți și trebuie stabilită pentru lunile rămase și că autoritatea împuternicită să facă numiri trebuie informată periodic cu privire la evoluția situației, obiectivul fiind în mod clar garantarea unui efect util acestui program. În consecință, decurge dintr-o astfel de dispoziție, *a fortiori* dacă este interpretată în lumina obligației de solitudine, că evaluatorii trebuie să acționeze prompt, de îndată ce survin dificultăți.

(a se vedea punctele 46 și 48)

Trimitere la:

Curte: 7 mai 1991, Interhotel/Comisia, C-291/89, punctul 17; 7 mai 1991, Oliveira/Comisia, C-304/89, punctul 21

Tribunalul de Primă Instanță: 23 martie 2000, Gogos/Comisia, T-95/98, punctul 53

4. Rațiunea existenței perioadei de probă impuse noilor șefi de unitate dintr-o instituție este suficient de apropiată de cea care justifică perioada de probă impusă noilor funcționari. De asemenea, evaluarea la finalul perioadei de probă prezintă suficiente similitudini cu evaluarea periodică prevăzută la articolul 43 din statut. Or, o perioadă de probă, pentru a fi semnificativă, trebuie să se fi desfășurat în condiții normale. În plus, atunci când există norme care prevăd stabilirea de obiective unui funcționar la începutul unei perioade de evaluare, nerespectarea acestor norme are un caracter esențial și justifică cenzurarea evaluării în litigiu.

Astfel, dacă rezultă din normele interne ale unei instituții că decizia de confirmare sau de neconfirmare ca șef de unitate trebuie să rezulte dintr-o evaluare privind ansamblul perioadei de probă în raport cu obiectivele precise stabilite pentru această perioadă, împrejurarea potrivit căreia persoana interesată nu ar fi îndeplinit un program de acțiune nu poate justifica în niciun caz decizia menționată, în condițiile în care acest program a fost stabilit în mod nelegal și tardiv.

Pe de altă parte, fișa de descriere a postului nu poate să fie considerată *per se* un document de stabilire a obiectivelor unui funcționar, aceste două categorii de documente având obiecte și caracteristici diferite.

(a se vedea punctele 57, 58, 65 și 75)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: 30 noiembrie 1994, Correia/Comisia, T-568/93, punctul 34; 28 noiembrie 2007, Vounakis/Comisia, T-214/05, punctul 43

Tribunalul Funcției Publice: 13 decembrie 2007, Sundholm/Comisia, F-42/06, punctele 39-41; 2 iulie 2009, Giannini/Comisia, F-49/08, punctul 65; 10 noiembrie 2009, N/Parlamentul, F-71/08, punctele 56-60; 12 mai 2011, AQ/Comisia, F-66/10, punctele 68 și 88

5. O măsură de schimbare a repartizării nu intră în sfera unei proceduri inițiate împotriva funcționarului vizat și, în aceste condiții, acesta nu se poate prevala de obligația instituției de a respecta în privința sa dreptul la apărare, ca atare. Cu toate acestea, dreptul la apărare include în mod cert, chiar dacă este mai extins, dreptul procedural al oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

Or, dreptul de a fi ascultat în orice procedură de acest fel constituie un principiu fundamental de drept al Uniunii consacrat prin articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dispoziție care asigură dreptul la bună administrare. În această privință, potrivit celui de al patrulea considerent al preambulului, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene are ca obiectiv consolidarea protecției drepturilor fundamentale, făcându-le mai vizibile. La fel ca și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, scopul cartei menționate constă în protejarea drepturilor nu teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective.

(a se vedea punctele 79-81)

Trimitere la:

Curte: 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, punctele 81-83; 18 iulie 2013, Comisia/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, punctele 98 și 99

Tribunalul Funcției Publice: 5 decembrie 2012, Z/Curtea de Justiție, F-88/09 și F-48/10, punctele 144-147, care face obiectul unui recurs aflat pe rolul Tribunalul Uniunii Europene, cauza T-88/13 P

6. În cadrul schimbării repartizării funcționarului, obligația de solitudine impune autorității să procedeze la o examinare efectivă, completă și circumstanțiată a situației având în vedere interesul serviciului și interesul funcționarului vizat, interes care se exprimă, dacă este cazul, în observațiile pe care acesta le formulează cu privire la elementele care îi sunt prezentate.

În această privință, atunci când administrația dispune de o largă putere de apreciere, controlul jurisdicțional, chiar dacă are o aplicabilitate limitată, necesită ca instituțiile să fie în măsură să demonstreze că decizia atacată a fost adoptată prin exercitarea efectivă a puterii lor de apreciere, care presupune că au fost luate în considerare toate elementele și circumstanțele pertinente ale situației.

(a se vedea punctele 82 și 83)

Trimitere la:

Curte: 7 septembrie 2006, Spania/Consiliul, C-310/04, punctul 122; 8 iulie 2010, Afton Chemical, C-343/09, punctul 34

Tribunalul Uniunii Europene: 14 noiembrie 2013, ICdA și alții/Comisia, T-456/11, punctul 46

Tribunalul Funcției Publice: 11 iulie 2007, Wils/Parlamentul, F-105/05, punctul 75; 23 octombrie 2013, D'Agostino/Comisia, F-93/12, punctul 57, care face obiectul unui recurs aflat pe rolul Tribunalul Uniunii Europene, cauza T-670/13 P